

været med til at ophobe i Statskassen. Det skulde tværtimod synes meget rimeligt, at de fik Noget deraf tilbage. Der er en Ting, jeg gjerne vil spørge Mindretallet om. Hvad Forskjel er der nu paa den Gave af Statskassen, som man her kalder det, denne „Almisse“, og saa de Gaver, som de Herrer selv efter vort Exempel — idet vi, da vi kunde mærke, at vi ikke fik Noget af Statskassen, have begyndt med at indsamle frivillige Bidrag til de Arbejdsløse — nu uddele til deres „værnede“ Arbejdere? Strider det da ikke mod deres frie, ærefjære, „værnede“ Arbejderes Væresfølelse at modtage disse Bidrag, som man saaledes har samlet ind til dem og uddeler til dem i Gaver hver Dag, forsaavidt man overhovedet har Noget i Kassen? Hvad Forskjel er der paa at modtage den her foreslaaede Gave af Statskassen og at modtage de Gaver, de Almisser, som de saaledes uddele og have sat i Scene ved privat Indsamling? Jeg er ikke i Stand til at se Forskjellen herpaa. Jeg antager, at Almisser ere Almisser, hvad enten de komme her eller derfra, og at det maa være lige trykkende at modtage dem, hvad enten de komme fra den ene eller den anden Side. Og dertil kommer jo, at jeg tror, at Statskassen indeholder Penge, som Arbejderne laugt mindre ville føle deres Væresfølelse berørt ved at modtage, end ved at modtage Gaver, som ere indsamlede blandt Medborgere og ydede som frivillig Hjælp. Jeg mener, det er langt mere retfærdigt overfor Samfundsordenen i Almindelighed, at disse Bidrag ydes af Statskassen, fordi derigjennem komme Alle til at bidrage til at afhjælpe den Nød, som er skabt af Samfundet ved den forkerte Samfundsordning, end det er at søge at faae disse Bidrag hos Mænd, der til enhver Tid ere villige til ad Velgjørenhedens Vej at bidrage til at lette de Fattige deres tunge Byrder og som derfor altid blive beskattede. Disse Enkelte faae bestandig Lov til at yde Bidrag, men der er en hel Del Samfundsborgere, som ikke genere sig for til enhver Tid at drage den størst mulige Nytte af Arbejderne og deres Arbejdskraft, men som aldrig finde sig foranledigede til at yde dem Støtte, naar de ere i Nød. Naar det altsaa kun er den private Velgjørenhed, der skal træde i Stedet for den offentlige Understøttelse fra Statskassens Side, som her er Tale om, saa komme fremtidig, ligesom hidtil, disse Folk, jeg omtalte, ikke til at yde deres Bidrag til Afhjælpelsen af den Nød, de selv have været med til at skabe ved den nuværende Samfundsordning. Derfor mener jeg, det er anderledes ret-

færdigt, naar Staten tager sig af og hjælper paa disse Forhold. Jeg skal ogsaa sluttelig sige til det ærede Mindretal dette: der har været fremført mod mig og den tidligere Folkethingsmand for Kjøbenhavns 9de Valgkreds, at vi havde en meget væsentlig Skyld i, at Arbejderne led saa megen Nød, at vi havde været slette Førere m. m. og det ærede Medlem for Frederiksborg (Dinesen) sagde i sin Tid, at han just ikke vilde betegne os saaledes, men at vi nærmest vare nogle enfoldige Menneſter, der havde ladet sig vildlede. Men selv om vi nu have været nok saa slette, nok saa uduelige, nok saa dumme, hvad berettiger saa de Herrer til at være det Samme? Er det en Undskyldning for dem? Vis nu en Gang Deres Vedelmodighed imod, Deres varme Interesse for Arbejderne! Vis nu en Gang, at de ere meget bedre end vi. Jeg synes, her er en glimrende Veilighed for de Herrer til at tage Revanche mod os. De have sagt saa tidt til os, at vi vare slette Førere, der drev Visnepolitik og løb i Hælene paa den øvrige Opposition — hvad de saaledes have prædiket saa tidt ligeoverfor os, det overlader jeg til Arbejderne at dømme om, jeg selv bryder mig ikke mere om, hvad de Herrer sige — men nu siger jeg: det er dog ingen Undskyldning for de Herrer til at være ligesaa haardhjertede og slette og ligesaa uduelige Førere for Arbejderne. Vis nu deres Njærlighed overfor Arbejderne; lad Naade gaa for Ret, vend nu om til tredje Behandling, og lad dem, som tale om vor store Ujærlighed og daarlige Førerskab, om vor Deltagelse i Visnepolitik o. s. v. nu gjøre deres til at gjøre sig saa forjente, at Arbejderne ville elſte dem langt mere i Fremtiden end i Fortiden. Jeg vil bede dem om ikke mere tænke paa, hvor meget Glet vi have gjort, lad alt det Gamle være glemt og vis nu deres Venſkab og deres Njærlighed overfor Arbejderne ved at bidrage til, at Arbejderne kunne faae den Hjælp, de trænge til, i Særdeleshed nu, da det synes, at Vinteren og dermed Nøden og Elendigheden skal blive forlænget ud over den Grændse, man ellers havde tænkt sig. Dette er altsaa min Henstilling til det ærede Mindretal. — Naar den ærede Finansminister sagde, at det var underligt, at vi her i Thinget havde indbragt et Lovforslag, der indeholdt 6 Paragrafer, som vi efter den ærede Ordførers Udtalelser synes at mene ikke havde nogen Betydning, skal jeg, da jeg er den, som sidst har indbragt Forslaget og tidligere har været Medforslagsstiller til det her foreliggende Forslag, sige, at jeg mener ikke, at de 6 første Paragrafer ere uden Betydning.